

ÉRTÉKMENTŐK 11. FEJEZET

„Gondoltam egyet és megpróbáltam...”

Döntésekről, életcélokról Gál Csaba zongoraművésszel

A címadó mondat így, egyesszám első személyben jelent meg interjúalanyom Fb-közösségi oldalán, október utolsó napjaiban. A WOMCO – a Világ Online Zenei Versenyek Szervezete – angliai rendezésű, idei Debussy-versenyén kiemelkedő játékával, többek között a professzionális kategóriában, zsinórban nyert Platina-, Arany- és a legjobb Debussy-előadásért járó Különdíjat a mosolygós, 40 éves, csabai fiatalember. A nem mindennapi hír azonnal felkeltette érdeklődésemet.

Kedves Olvasók! Ismerjék meg a Békés megyei szimfonikusok kamaraegyütteseinek zongoraművésze, a békéscsabai Bartók Béla AMI tanára, a diákok kedvenc „Csabi bácsijának”, a sokat foglalkoztatott, diplomás zongorakísérőnek eddigi életútját és a nemzetközi megmérettetésen elért, szólista sikerét! Az interjúhoz csatolt youtube-felvételeken többszörösen díjazott versenyprogramját is meghallgathatják.

Kérem, tartsanak velünk!

F. P. Zs.: – Zsenge ifjúkorodban megyei zongoraversenyek korcsoport győzteseként ismerhettelek meg, s azóta már kollégaként sokszor találkoztunk. Mivel más városban élünk, köszönöm, hogy felkérésemre rögtön igent mondtál, és online beszélgetésünket kölcsönös tegeződéssel folytathatjuk!

G. Cs.: – Számomra megtisztelő mindkét lehetőség! Az idej, őszi szünetben, olasz földről hazafelé ért a messenger-hívásod, aminek nagyon megörültem!

F. P. Zs.: – Először is szeretettel gratulálok rendkívüli elismeréseidhez! A verseny honlapján láttam, hogy műsoroddal, egyedüli magyarként képviselted hazánkat legalább 20 ország és sokféle kategória színes mezőnyében! – Gondoltál egyet és megpróbáltad? – Ez nagyon szerény megfogalmazás a részedről!

Lépjünk egy kicsit vissza az időben, mert bizonyára sokan szeretnék tudni, hogy az egykori, orosházi kisgyerekből hogyan lett zongorista, majd zeneakadémiát végzett művésztanár?

G. Cs.: – Hú, ez azért érdekes, mert két bátyám mellett, a legkisebbként hamarabb tanultam meg énekelni, mint beszélni. Édesanyám nagyon sok dalt tanított nekünk, én boldogan énekeltem vele, utána a beszéd is sokkal könnyebben ment. Még óvodás koromban felfigyeltek a szüleim arra, hogy a balkezemet szívesebben használom mindenhez, és pszichológushoz vittek, ne okozzon gondot később. A szakember kiderítette, hogy mindkét kezemet egyformán tudnám használni, ha akarnám! Ezért érdemes lesz olyan hangszerre beíratni, ahol egyformán dolgozik a két kéz, és agyilag is figyelni kell az egybehangolt működésükre.

Igaza lett a pszichológusnak! Négyéves voltam, mikor Békéscsabára költöztünk, és hét évesen a zeneiskolában, *dr. Kovács Tamásné Zsuzsa néninél* kezdtem zongorázni. Két év múlva, nyugdíjba vonulásakor a fiatal *Kovács Adrienhez* kerültem, akit szintén nagyon szerettem. Mindig lelkesen magyarázott, és ragyogó tanárként sorozatos, megyei verseny-sikerekhez juttatott.

F. P. Zs.: – Tehetséges voltál, hallottalak akkor többször játszani! Érzelemgazdag zongorázásodat remek technikai felkészítés segítette!

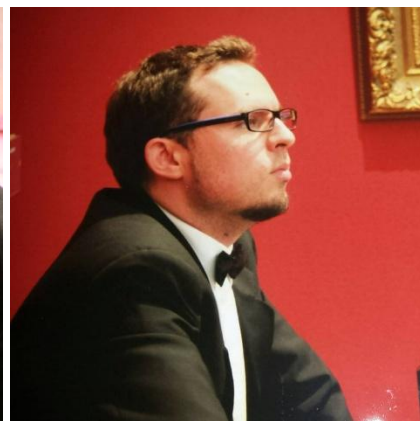
G. Cs.: – Akkor még, sőt később, a békéscsabai szakközépiskolában, *Zsigmond Zoltán* tanáromnál is, szinte csak ösztönösen játszottam, ahogy jött éppen belőlem. Valahogy nem voltam fogadóképes a zenei mondanivaló tudatos értelmezésére. Sokszor kerültem válságos időszakba, meg is kérdeztem magamtól, biztosan ezt akarom én csinálni? Pedig nagyszerű tanári útmutatásokat kaptam, csak kamaszként éretlen lehettem az egyre nehezedő, magasabb szintű elvárásokhoz. Az igazi elmélyüléshez.

F. P. Zs.: – Végül mi döntötte el, hogy mégis a zenei pályán maradjál?

G. Cs.: – A Zeneakadémia tanárképzőjébe másodszorra sikerült a felvételem. Ám, nagyszerű főtárgytanáromtól, *Nyíró Gábor* zongoraművésztől bármelyik zenei stílushoz, mindig szenzációs instrukciókat kaptam. Az egyik hangszeresórámon, a játszott darab értelmezése során, szinte megvilágosodtam!! Rájöttem, hogy „zongorázni nem is olyan nehéz!” Valahogy kinyílt előttem a világ, Nyíró tanárúr végtelen türelme, fantasztikus tudása nagyot lendített rajtam! Négy év kemény munka után sikeres zenetanári diplomát kaptam!

F. P. Zs.: – Tovább akartál menni magasabb szintre? Vonzott a művészpálya?

G. Cs.: – Első nekifutásra az sem sikerült. *Némethy Attila* zongoraművész biztatása rögtön, az akadémiai, sikertelen felvételem után eljutott hozzám, örökre belém vésődött: „*Olyan útra tértél, Csabi, hogy soha ne térj le róla!*” Jó lenne találkozoznunk most, és megköszönném neki!

G. Cs.: – Főiskolai éveim alatt nagyon szerettem kamarapartnerekkel muzsikálni. Megfogott az együttesjáték felelőssége, ahogyan egy duó vagy trió tagjaként befolyásolni lehet az adott mű minél ideálisabb megvalósítását. A zongora hangzásvilága, megszólaltatási lehetősége olyan tág, annyiféle színt, dinamikát, billentéskultúrát, tempóváltozásokat, érzékeny agogikát lehet bevinni a közös játékba, és hallani rögtön annak eredményét vagy a javítanivalókat, hogy ezek a műhelymunkák inspiráltak arra, hogy zenetanári diplomámat „megfejejem” az akadémiai mesterképzővel.

F. P. Zs.: – Ez nagyon jól hangzik! Számtalan példa bizonyítja, hogy egy zongorakísérő igényes művészi játékával magas szintre emelheti a produkciót.

G. Cs.: – Schmidt Eleonóra zongoraművész javaslatára indult el akkoriban, a Zeneakadémián a korrepetitor szak, ahová a felvételi vizsga igen sokféle feladatának teljesítésével lehetett bejutni. Vonzott a továbblépés lehetősége, és a nem könnyű próbatételt sikerrel teljesítettem! Felvettek! Medveczky Ádám karmestertől sajátíthattam el az operairodalom legszebb műveinek kíséretét, Pogány Imola korrepetitor pedig a dalok előadásmódjába avatott be mindannyiunkat élményszerűen.

Már a felvételin beleszerettem a blattolásba, a lapról olvasás perfekt elvárásaiba, majd utána is a naponta elem kerülő feladatokba. Rájöttem, mekkora kihívás megfelelni egy másik embernek vagy együttesnek, rugalmasan tudni rögtönözni a váratlan helyzetekben és azokon felülemelkedni. A szakdolgozatom témáját sem véletlenül választottam „A zongora szerepe a zenekarban” címmel, Schmidt Nóra tanárnő volt a konzulensem.

F. P. Zs.: – Pályafutásod során hol nyílt alkalmad friss diplomásként kibontakoztatni korrepetitori ambícióidat? Már nem vágyódtál szólista feladatokra?

G. Cs.: – Érdekes, hogy nem! Operaénekesekkel és alkalmi triókkal tapasztalatokat gyűjthettem Japánban, majd a budapesti Operettszínházban. Végül a honvágy hazahívott Békés megyébe. Itt aztán hirtelen „kapós” lettem, ha szabad ezt mondanom. A gyulai Erkel Ferenc Vegyeskar és a békéscsabai Bartók Béla Vegyeskar zongorakísérője lettem, közben zeneiskolások tanítását, zongorakíséretes szerepléseiket bízták rám Gyulán, Békésen és a Bartók Béla AMI tanáraként, iskolai ünnepségeken, megyei és országos versenyeken.

A békéscsabai Belvárosi Ált. Iskola és Gimnáziumban * Csorváson, a megyei trombitaversenyen

F. P. Zs.: – Mozgalmas életed lehet zongorista tanítványaiddal, kamarapartnereiddal, kóruskísérettel, hisz mind időigényes, felelősségteljes feladat! Melyik áll legközelebb a szívedhez?

G. Cs.: – Nem tudom kiemelt helyre juttatni egyiket sem. Tanítás és muzsikálás közben arra törekszem, hogy minél igényesebben szólaljon meg a kiválasztott zene, legyen „éhségünk” az értékes művekre, elegendő időnk a gyakorlásukra, majd az elsajátított anyag minél magasabb szintű tolmácsolására.

Az ember társaslény. Ha szólista, akkor is, kamaramuzsikusként még inkább, mert így is, úgy is másoknak szeretne zenei élményt szerezni. Az átadás öröméért mindenütt keményen meg kell dolgozni!

Jelenleg a *Rázga Áron* vezette Békés Megyei Szimfonikus Zenekar kamaraegyütteseiben zongorista feladatokat látok el, a Békés-tarhosi Zenei Napok rendezvényein gyakran korrepetítorként vagyok jelen. Szólista énekművész partnereimmel, a Megyei Prima-díjas *Hajtmann Ildikóval* és *Endrész Ferenc*cel (lenti 2 fotó), megyei és országos helyszíneken, templomokban, művelődési házakban rendszeresen koncertezünk. Imádunk együtt dolgozni, a közelgő karácsonyra hangolódva, most adventi műsorunkkal készülünk.

Elisabeth Sillo-val, Londonban * Próbahangulat és Operaduett hangversenyünk Békéscsabán

F. P. Zs.: – Látom a fotón, a hazai pálya mellett külföldi helyszíneken is volt alkalmad szerepelni. Melyik felkérések voltak különösen emlékezetesek?

G. Cs.: – Tagja vagyok az Erkel Ferenc Társaságnak, az elnök, *Somogyvári Ákos* jóvoltából kerültem Londonba két évvel ezelőtt. A görög nagykövetségen Maria Callas 100. születésnapja emlékére rendezett koncerten *Sillo Erzsébet* operaénekesnő partnere voltam. Callas legkedvesebb operaáriáit adtuk elő illusztris, diplomata közönség előtt. Műsorunkkal a Magyarok Házában és a londoni Református Közösségnél is felléphettünk.

Idén, tavasszal Bernbe kaptam meghívást, a svájci magyar nagykövetség március 15-i ünnepségére. Ott *Polgár László* tanítványával, *Schnöller Szabinával* adtunk műsort magyar szerzők műveiből, majd Zürichben koncerteztünk sikerrel. (fotó az interjú záróoldalán)

Itthon, a barátaimmal, *Rázga Áronnal* és *Vozár Mártonnal* kitaláltuk hármunk zongorista találkozóját, és musicalek, filmzenék népszerű világába invitáltuk a könnyedebb műfaj kedvelőit. Nagy megtiszteltetésnek éreztem azt is, hogy szólójátékkal, Liszt: XVI. Magyar rapszódijával avathattam fel a Munkácsy Múzeum remekül felújított Liszt-zongoráját!

F. P. Zs.: – Válaszaid alapján, egyre közeledünk a szólista kihívások felé! Hogy jutott eszedbe, hogy megmérettesd magad egy nemzetközi online versenyen? Mi motivált?

G. Cs.: – Bizonyos életkorban mindenki szeretne valamit letenni az asztalra. A tanítványaim versenysikerei, tanári és zongorakísérői különdíjaim mellé egyéni próbatételre vágytam. Nem dicsőségre, csak szakmai megerősítésre, hogy szólistaként is helyes irányúak-e az elképzeléseim.

Az életkorom is szerepet játszott, hisz a nagy világversenyekre fiatalabb korosztály nevezhet, az induló játékosoknak pedig hatalmas szólistarepertoárral kell rendelkezniük. Ahhoz pedig évekig tartó, kemény munka és elelegendő, ráfordított idő szükségeltetik.

Mivel Debussy a kedvenc szerzőim egyike, mondhatnám, hogy Liszt, Rachmanyinov, Puccini és Ravel mellett a legkedvesebb, a nyáron közzétett online versenykiírásban örömmel fedeztem fel a nevét a választható zeneszerzők között.

F. P. Zs.: – Ez már elegendő volt ahhoz, hogy a tettek mezejére lépj? Kategóriák és játszandó művek kiválasztása, felkészülés, rendszeres gyakorlás a felvételek helyszínén, a zongora folyamatos hangolása, technikai és szellemi segítők mozgósítása, megannyi előzetes, szervező munka és megvalósítás a nevezés szoros határidejére! Hogy győzted?

G. Cs.: – „Azért vannak a jó barátok...”, idézhetném Máthé Péter klasszikus értékű dalát, de tényleg így van. A barátságunk elválaszthatatlan *Benkő Misivel* és *Bíró Tomival*, mindketten kiváló zenészek. Misi Angliában tanult lant- és gitárművész, Tomi ragyogó trombitatanár és előadó, kérésemre azonnal mellém álltak. Biztattak, éjszakákba nyúlóan készítettük együtt a felvételeket, állandóan folyamatos játékkal, nem összevágott korrekciókkal, hanem az elképzelésem szerint: „Nem baj, ha van egy kis „szösz” a kiválasztott három Debussy-mű valamelyikében, ettől válhat a felvétel őszintévé, spontánná és nem sterilizálttá!” A beküldendő anyag élő szellemiségét tartottuk fontosnak.

F. P. Zs.: – Milyen korcsoportban indultál, és pontosan mi volt a műsorod?

G. Cs.: – A professzionális kategóriát választottam, ahol nem volt korhatár. Felvételeimen a következő Debussy-műveket zongoráztam:

<https://youtu.be/FSvSHZYb0DA> – Images I/1. Ének az esőben

<https://youtu.be/FLm2vogPgUE> – Etűd No.11. Arpeggio

<https://youtu.be/AXPGGY4CuWs> – Préludes II/12. Tűzijáték

F. P. Zs.: – Köztudott, hogy az ember többszöri meghallgatás után hozzászokik a saját játékához, és szüksége lehet szellemi-szakmai kontrollra. Volt a felkészülés során mentorod?

G. Cs.: – Két igazi szaktekintélyt kértem fel segítségül. *Csontos József Attila* zongoraművész tanárkollégámnak többször végigjátszottam az előírt 20 perces műsoromat. Közismert, zenei ízlésével, hasznos, aprólékos észrevételeivel biztos támaszt nyújtott az előadásomhoz. Hálás vagyok érte!

A megyeszerte ikonnak számító *Nagy Gyula*, a zongorahangolás nagymestere pedig folyamatosan mellettem maradt a békéscsabai Bartók-terem hangszerénél, és végtelen türelemmel, hangolási készenléttel, biztonsággal segítette éjjel-nappal a felvétel végső kimenetelét. Közös csapatmunkánknak köszönhető ez az összesített felvétel:

<https://www.youtube.com/watch?v=DeNVqky6KzE>

F. P. Zs.: – Az angol szervezésű Debussy-versenyen a legrangosabb díjakat kapta a felvételed. Egyedül képviselted hazánkat a sok száz induló között, játékod többszörös elismerése a magyar zeneoktatás eredményességét is igazolta.

G. Cs.: – A WOMCO által szervezett versenyeken a befutott felvételeket a különböző nevezési kategóriák szerint – zeneszerzők, hangszerek, énekesek, kórus, zenekar, kamarazene, zeneszerzés, etűdök, életkori beosztások, művészi bemutatók – egyenként, maximum 100 pontig értékeli a nagylétszámú, nemzetközi zsűri. A legmagasabb pontszámot elért versenyzők a sávdíjazásban elért pontszámuk alapján kapnak 80 pont felett Gyémánt-, Platina-, Arany- és Különdíjakat, névre szóló Díszoklevél formájában.

F. P. Zs.: – A beküldött felvételeddel 2 kategóriában is Platina díjat, valamint a Professional kategóriában – ahol minden hangszer egyenrangúan versenyzett – Arany díjat kaptál! Ez óriási hír, melyhez az Olvasók nevében szeretettel gratulálok! Ezekhez jött még a legkimagaslóbb elismerés, elárulnád a Parlando-nak?

G. Cs.: – Örömmel! Valóban, a legnagyobb elismerést jelentette számomra, hogy elnyertem a zsűri különdíját, a Best Debussy Performance Special Awardot, amit azok a versenyzők kapnak meg, akik különösen magával ragadó módon adják elő Debussy műveit.

Váratlanul ért a nagy mezőnyben ez a díjeső! Ugyanakkor családom, a kollégáim és a diákjaim gratulációja kedvet ébresztett bennem, hogy tovább nézelődjek a neten. Számos világversenyt hirdetnek 2026-ban is online-módon, érlelem magamban a nevezés gondolatát... Megtisztelő volt olvasnom Szarvas Péter polgármesterünk és zeneiskolai főnököm, Csajányi Melinda igazgatónő Fb-os gratulációját sokak jókívánsága mellett! Ezúton köszönöm, hogy a Parlando „Értékmentők” sorozatának rangos névsorában, válaszaikkal képviselhetem a régiókat. A felvételeim hangszerét, a szakközépiskolai Bartók-terem Steinway koncertzongoráját a zenei pályára készülő tanítványaim jól ismerik, többször játszhattak rajta. Most velük készülök a következő, megyei zongoraversenyre.

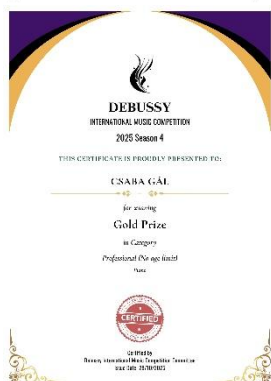
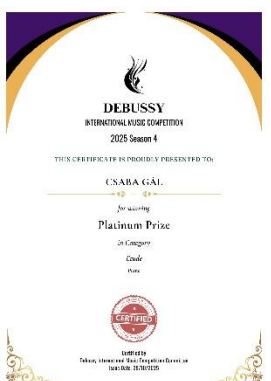
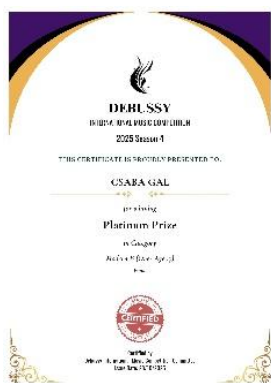
F. P. Zs.: – Beszélgetésünk zárásaként visszakanyarodtál a tanári pályádhoz. Érezhető, hogy sokrétű tevékenységeid között, napi szinten fontosnak tartod a fiatalok zenei előrehaladását, ízlésük fejlesztését.

G. Cs.: – A követendő példa, amit gyerekkorunkban, a családtól, vagy később, tanárainktól kapunk, kötelez bennünket. Engem is. A sikerélmény felnőttnek, gyereknek lendítő erő, hiánya kérdőjeleket vethet fel. Ezért törekszem arra, hogy minden tanítványomhoz az egyéniségüknek megfelelően forduljak, legyen derűs a kapcsolatunk, és lássák, hallják, hogy a tanárukat áthatja a zene továbbadásának igénye, szeretete. Jöjjenek el a koncertekre, ha hívom őket, a kütyüjükön hallgassanak minél több, olyan zenét, amiről vagy szerzőjéről a tanítási órákon már hallottak!

Zeneiskolai tanszakomon két ígéretes fiatal jutott már kezeim között, megyei versenygyőztes díjazáshoz. Bai Máté és a fiatalabb Szőke Maja Anna eddigi teljesítménye, szorgalmuk mintaértékű a társaik előtt. Nem kell mindenkiből muzsikust „faragni”, de a hangszeres tanulás – saját példám is igazolja – kapukat nyithat meg szellemi és érzelmi fejlődésük terén.

F. P. Zs.: – Köszönöm a beszélgetést, sok erőt kívánok az elhangzottak maradéktalan megvalósításához!

Poco a poco appassionato...

„Gratulálunk, Csabi bácsi! Büszkék vagyunk a tanárunkra!!!!”

Az online interjút készítette: F. Pálffy Zsuzsa